

като че се подигравахъ, гледахъ ме почти съ прѣзрѣние когато ги питахъ... Сякашъ не диви шопкини, а жени на испански грандове. Нека дойдатъ нашитѣ шантави социалисти да ми покажатъ сиромашъта и пролетириятитѣ българи, за които издаватъ купъ вѣстници! Не ми трѣбватъ вѣстниците имъ, дяволъ имъ взелъ вѣстниците и ученията!... Нека ми доведатъ вмѣсто тѣхъ сега една слугиня, или единъ слуга — отъ дърво отъ камъкъ — и тогава щъ ги повѣрвамъ, и щъ стана и азъ социалистъ. Нека има и единъ началникъ на отделение социалистъ — за да увеличи войската у насъ на враговетѣ на труда...

— Ти това не казвашъ сериозно, иначе ще бжде глупаво, отвѣрна жена му: — какво ти сж криви социалиститѣ? Немѣ шопкинитѣ четжтъ вѣстниците имъ, за да се повлияятъ и да не си продаватъ свободата? Слугини сѣкога се намиратъ — какъ ги иматъ хората! — но работата е като я имашъ, да знаишъ да я привлѣченъ... Ето и послѣдната ни слугиня, Стоила: нещя да ме послушашъ, и ни напустна. Сега се губимъ като патки изъ мъгла...

— Та какво повече да ѝ дамъ? отговори раздраженъ Раковъ; — малко ли бѣхъ толкова пари мѣсечно, и храна, и облѣкло и обуца? Остаяше само едно: да ѝ дамъ половината си заплата, за да се несѣблагнява да бѣга, когато я мамятъ други. Ти нѣ-добрѣ, госпожо, криви себе си. Ти въ ядѣтъ си ѝ грубеше по нѣкога, еднажъ те чухъ, че ѝ каза „Свиньо!“ — когато тя строши фарфоровия супникъ. Въ дневната криза отъ слуги, такова отношение къмъ тѣхъ е опасно... Не ги мисли сжщества безъ самолюбие.

Ракови нѣмахъ слугиня.